

KORMÁNYOS ÁKOS

Felnyitlak

felnyitlak.

vérmeződ monoton dörömbölését,
szikém éles sercegése bolondítja.
sejtjeid között, a préselhetetlen rést,
kérdés nélkül tágítom.

szuverén tested, játékomként használok.
kisujjam, lezúduló folyamodba döföm,
hogyan érezhessem ízed.

sós vagy, ahogy sós vagyok én is,
és ahogy sós belül minden,
amit szeretni érdemes.

remegő, nyitott panorámakép vagy.
a nap, ahogy rásüt nyitott testedre,
szabadon lélegző szerveidre,
még sohasem voltál ennyire gyönyörű.
nyitott könyv vagy, szinte olvaslak.
majd hirtelen, a sorok közé nyúlok,
míg a rideg szöveten túl, el nem érem a lelked,
mint mikor a szíved indítják újra, puszta kézzel.
ne félj, vigyázok rá, még óvszert is húzok hozzá.
érezem magányos vagy,
ahogy magányos vagyok én is,
és ahogy magányos körülöttünk mindenki,
kinek a lelkét érdemes megérinteni.

Paraván mögött

ketten írjuk ezt a verset,
te onnan,
a paraván mögül lüktetéseddel,
és én, a választón innen
teljes valómmal,
mert ott vagy,
nem látlak, de érzek.
játsszótérnek használlak,
ahogy a levegő apró molekulái
másznak légcsőved létráin,
véred plazmája, játszik a körhintán,
ahogy gondolataid kergetik egymást,
egyre gyorsabban és gyorsabban.
tudom hogy ott vagy,
és te is tudod, hogy én itt,
hallgatod, amint szívem libikókázik
játsszótereden, ahogy vágyakozik utánad.
csak árnyad látom innen,
de többet tudok tested működéséről
mint aki ezt a falat közénk húzta,
megakadályozván, hogy a sejtjeim
közötti résbe sejtjeid behatoljanak,
de szemeim folyton bőrünk határait fürkészik,
ezt a finom, varázslatos paravánt,
hogy átlátszó szövetein
néha napján
megpillanthassanak.